

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.273/2022/7.

A felperesek:

(I. r. felperes neve) ((lakcím 1.)) I. rendű

(II. r. felperes neve) ((lakcím 2.)) II. rendű

(III. r. felperes neve) ((lakcím 3.)) III. rendű

Az I-III. felperesek képviselője:

Zakar Ügyvédi Iroda (iroda címe., ügyintéző: dr. Zakar József ügyvéd)

Az alperes:

(egyházköztség pontos neve) Egyházköztség ((cím).)

Az alperes képviselője:

Dr. Nagy Judit Ügyvédi Iroda (iroda 2. címe., ügyintéző: dr. Nagy Judit ügyvéd)

A per tárgya:

sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

(Sz.) Törvényszék 6.P.20.813/2021/24. (27. számon kijavítva)

A fellebbezést benyújtó fél:

alperes, 6.P.20.813/2021/26.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Mellózi az alperes elsőfokú perköltségben és eljárási illetékben marasztalását.

Kötelezi az I-III. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 371.115 (háromszázhetvenegyezer-egyszáztizenöt) forint első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I-III. rendű alpereseket, hogy az esedékesség napjáig fizessenek meg az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára – személyenként 84.000 (nyolcvannégyezer) forint meg nem fizetett elsőfokú és fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség az e határozat meghozatalát követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperesek édesanyja 1995. június 9-én, édesapja 1995. június 13-án hunyt el. Sírjuk a (település neve)i temetőben található.

[2] A felperesek szüleik halálának évfordulóján minden évben meglátogatják sírjukat és lehajtott fővel, harangszó mellett emlékeznek meg róluk. A harangozást nem minden esetben azonos időpontra igényelték.

[3] A II. rendű felperes – az I. és III. rendű felperesek megbízása alapján is eljárva – édesanyjuk halálának 25. évfordulójára 2020. június 9-én 15.00 órára az alperestől rendelte meg a harangozást és annak díját átutalta. A felperesek a megadott időpontban megjelentek a temetőben, a harang azonban nem szólalt meg, ami rosszul érintette őket. Előbb az I. rendű, majd a II. rendű alperes próbálta telefonon felhívni a lelkészt, eredménytelenül. Az I. rendű felperes a parókiára sietett, felindult állapotban megrugdosta annak ajtaját, illetve dörömbölt rajta. Emiatt – ijedtségében – a lelkész értesítette a rendőrséget. Az I. rendű felperes távozása után a lelkész egy egyházi alkalmazottal átment a harangtoronyba és 15 óra 32 perckor megkezdte a harangozást.

[4] A II. rendű felperes 2020. június 10-én a község polgármesterének írt levelében sérelmezte az emlékharangozás elmaradását, aki azt közölte az egyházmegye esperesi hivatalával.

[5] A lelkész feljelentése alapján büntetőeljárás indult az I. rendű felperessel szemben. A (Sz.) Járásbíróság a 2020. szeptember 1. napján kelt (.....). számú határozatában megállapította az I. rendű felperes bűnösségét garázdaság vétségében, amelyért 80 napi tétel pénzbüntetést szabott ki, 1 napi tétel összegét 1000 forintban határozta meg.

[6] A lelkész a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítása iránt polgári pert indított az I. rendű felperessel szemben. A felek az eljárás során egyezséget kötöttek: az I. rendű felperes a jogsértést elismerte, magánlevél formájában elégtételadást és 250.000 forint sérelemdíj megfizetését vállalta.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[7] A felperesek keresetükben kérték megállapítani, az alperes megsértette kegyeleti jogukat azzal, hogy édesanyjuk halálának 25. évfordulóján a megrendeltek szerint nem harangozott. Személyenként 350.000 forint sérelemdíjat igényeltek.

[8] Indokolásukban a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:50. § (1) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjaira, 2:52. § (1) és (3) bekezdésére hivatkoztak.

[9] Állították, hogy a perbeli esetben a harangozás már második alkalommal maradt el, amely a negyedszázados évforduló miatt rendkívül érzékenyen érintette őket, emellett a községben élők sem tudtak megemlékezni a szüleik haláláról. Utaltak arra, hogy a lelkész az általa indított perben elismerte a harangozás elmaradását. Megítélésük szerint mulasztása nem egyeztethető össze az egyház felelősségvállalásával, szeretetszolgálati tevékenységével. Vitatták, hogy a lelkész utólag teljesítette a harangozást, ugyanakkor az esetleges későbbi teljesítést közömbösnek tartották, mert a megrendelt időpont 15.00 óra volt.

[10] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[11] Érvelése szerint a lelkész mulasztása nem akadályozta a felpereseket az elhunyt emlékének megőrzésében, kegyeleti joguk gyakorlásában. Megjegyezte, megemlékezésük magán jellegű volt, nem egyházi szertartás keretében történt. Állította, hogy első ízben technikai okból maradt el a harangozás, 2020-ban pedig pótolta a mulasztását, amelyet hangfelvétellel kívánt igazolni.

[12] Másodlagosan a jogsérelem csekély mértékét emelte ki és azt, hogy a lelkész számára nem volt előrelátható a felperesek heves reakciója. Az igényelt sérelemdíj összegét – a jogsértés megállapíthatósága esetére – eltűzottnak ítélte.

Az elsőfokú ítélet

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesek édesanyjuk emlékéhez fűződő kegyeleti jogát azzal, hogy a 2020. június 9. napján 15.00 órára megrendelt emlékharangozást ebben az időpontban elmulasztotta. Kötelezte, hogy fizessen meg a felpereseknek 15 nap alatt személyenként 300.000 forint sérelemdíjat. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek 15 nap alatt együttesen 203.200 forint perköltséget. A feljegyzett eljárási illetékből az alperest 90.000 forint, a felpereseket személyenként 30.000 forint illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

[14] Ítélete indokolásában kifejtette, a kegyeleti jog egyfelől a meghalt személy emlékéhez, a róla megőrzött személyiségi értékekhez fűződő jog, azaz az elhunyt személy emléke iránti tiszteletként határozható meg, másfelől a túlélők személyiségi jogaként érvényesül, amelyben gyászuk kifejezése, az elhunythoz fűződő érzelmeik, emlékeik, hírnevének torzításmentes őrzése nyilvánul meg. Megállapította, hogy a felperesek az édesanyjuk iránti kegyeletük kifejezésében gátolta a harangozás elmaradása, nem tudtak róla a megszokott módon megemlékezni. Lényeges körülménynek tartotta, hogy minden évben rendelték emlékharangozást szüleik halálának évfordulójára, ezáltal a lelkésznek tudnia kellett, hogy ilyen módon gyakorolják kegyeleti jogukat. Megítélése szerint azzal, hogy a harangozás nem a megrendelt időpontban hangzott el, sérült a kegyeleti joguk, amely a fél órával későbbi pótlással nem volt reparálható. Kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy 2000-ben a szülők halálának 25. évfordulója volt, azt azonban közömbösnek találta, hogy a felperesek nem egyházi szertartás keretében, hanem „magán úton” kívántak szüleikről megemlékezni. Hangsúlyozta, az alperes a felelősség alól nem tudta magát kimenteni, felróhatóságát pedig

nem befolyásolja, hogy az I. rendű felperes a lelkéssel szemben garázda magatartást tanúsított.

[15] Az alperes kártérítési felelőssége kapcsán utalt a Magyarországi (vallás neve) Egyház Alkotmányáról és Kormányzatáról szóló 1994. évi II. törvény, valamint a lelkeszek szolgálatáról és jogállásáról szóló 2003. évi I. törvény rendelkezéseire, amelyek szerint az egyházi alkalmazottak kártérítési felelősségére a hatályos állami jogszabályok, így a Ptk. rendelkezései alkalmazandók. Rámutatott: az egyházközség tisztségviselője által okozott kárért az egyházközség az alkalmazotti felelősség szabályai szerint felel [Ptk. 6:540. § (2) bekezdés].

[16] Jelentősnek ítélte a felperesek kegyeleti jogának sérelmét, ezzel arányosan határozta meg a sérelemdíj mértékét – a Ptk. 2:52. § (1) és (3) bekezdésének alkalmazásával – személyenként 300.000 forintban. Mérlegelése során figyelembe vette, hogy második alkalommal maradt el a harangozás és azt is, hogy bizalomvesztésük miatt azt utóbb más módon és helyen kellett megrendelniük. Értékelte továbbá, hogy a jogsértés óta 4 év telt el, ezért a jelenlegi ár- és értékviszonyoknak megfelelő mértékű sérelemdíjról döntött. Megjegyezte, a sérelemdíj iránti igény kapcsán a felpereseknek a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkezését nem kellett bizonyítaniuk.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[17] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett – tartalma szerint – annak részbeni megváltoztatása és a kereset elutasítása érdekében.

[18] Álláspontja az volt, az elsőfokú bíróság jelentőséggel nem bír, illetve nem bizonyított tényekre alapozta ítéletét. Ilyennek tekinthető az emlékharangozás hagyománya, illetve a temetés előtti 24 órás harangozás. Úgy vélte, a jogvitában nem kaphat szerepet az sem, hogy a harangozás késedelme milyen gondolatokat váltott ki a felperesek ismerőseiben, mert a felperesek perbeli igényüket saját kegyeleti joguk megsértésére alapították.

[19] Megítélése szerint nem bizonyított, ismert volt-e a községben, hogy a felperesek milyen módon szoktak megemlékezni szüleik haláláról, de ez sem lehet releváns körülmény, mert nem a felperesek hírnevének sérelme a per tárgya. Kétségsbe vonta az elsőfokú bíróságnak azt a következtetését, hogy a harangozás utólagos pótlása nem reparálhatta a felperesek sérelmét.

[20] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg ítéletében, hogy a harangozás 29 másodpercig tartott. Erre a tényre nem lehet következtetni pusztán a csatolt hangfelvétel időtartamából, mert nem a teljes harangozás lett rögzítve. Ezt igazolja, hogy a harangok már a felvétel kezdetekor is szóltak.

[21] Hangsúlyozta, a lelkész sosem állította, hogy nem tudott arról, hogy a felperesek édesanyjuk halálának 25. évfordulójára kérték a harangozást, ami viszont önmagában nem támasztja alá a kegyeleti jogsértést. Az azonban értékelendő, hogy az emlékharangozás (település neve)on kiveszőben van, a halottról ugyanis enélkül is méltóképpen meg lehet emlékezni.

[22] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság konkrét tények nélkül állapította meg, hogy a felperesek jelentős sérelmet szenvedtek és csak általánosságban utalt arra, miszerint a sérelem "a tényállásban leírtak szerint" következett be. Az indokolás okszerűtlen, mert a felperesek nem igazolták sem a jogsértést, sem annak jelentős voltát.

[23] Mindemellett az elsőfokú bíróság az alperes által felhozott releváns körülményeket figyelmen kívül hagyta, így azt, hogy a lelkész magatartása nem az elhunyt eltemetéséhez kapcsolódott, nem a sírhelyére, holttestére irányult és nem akadályozta a felpereseket gyászuk

kifejezésében, az elhunythoz fűződő emlékeik torzításmentes megőrzésében. Fontos továbbá, hogy a megemlékezés nem egyházi szertartás keretében folyt, így az ott történtekért az alperes nem tehető felelőssé. Álláspontja szerint a harangozás időpontjának nem volt különösebb jelentősége, mert a felperesek édesanyja nem 15.00 órakor hunyt el és a harangozást minden évben más-más időpontra rendelték meg.

[24] Sétélmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte érveit a felperesi sérelem és az alperesi magatartás közötti okozati összefüggés hiányát illetően. Megítélése szerint csak az a magatartás alapozhat meg sérelemdíjat, ami az általános élettapasztalat szerint is személyiségi jogot sért, az alperes késedelme és a felperesek heves reakciója között azonban nincs okozati összefüggés, emellett az alperes nem láthatta előre magatartása okszerű következményét.

[25] Kiemelte, az elsőfokú ítélet ellentétben áll az irányadó bírói gyakorlattal, miután a személyiségi jogsértés vizsgálatánál az egyéni érzékenységnek, és nem az objektív megítélésnek, a társadalmi felfogásnak tulajdonított jelentőséget. Ezen kívül a perben nem alkalmazható eseti döntésekre (BDT2005. 1260., PJD2010. 1.) hivatkozott.

[26] Kifogásolta azt is, hogy a sérelemdíj összegének meghatározásakor figyelmen kívül hagyta, hogy egy rendhagyó, nem társadalmilag elfogadott eseményről volt szó, a felperesek a mulasztás időpontjában már túl voltak a gyász korai, érzelmileg sokkal nehezebben megélhető szakaszán.

[27] Érvélese szerint az elsőfokú bíróság nem alkalmazhatta volna a jogvita elbírálása során az 1994. évi II. törvényt és nem hivatkozhatott megalapozottan az egyház belső szabályaira, ítéletét nem alapozhatta volna a lelkész egyházon belüli jogállására, belső egyházi szabályban írt kötelezettségeire.

[28] Perköltséget a fellebbezéshez csatolt megbízási szerződésben és költségjegyzékben feltüntetettek szerint igényelt.

[29] A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[30] Álláspontjuk szerint a fellebbezés petítuma és indokolása egymásnak ellentmond, az alperes ugyanis nem vitatta a konkrét jogsértés megvalósulását, ezért a kereseti kérelem elutasítását csak a sérelemdíjra vonatkozóan kérhette volna, nem a kereseti kérelem egészét illetően. Hangsúlyozták: a tanúvallomások önmagukban bizonyítékként szolgálnak, így bizonyított, hogy a községben élők ismerték a felperesek megemlékezési szokásait és a (település neve)i harangozási hagyományokat.

[31] Nem vitatták, hogy az emlékharangozás évente az adott nap más-más órájában történt, aminek az volt az oka, hogy igazodniuk kellett a lelkész elfoglaltságaihoz. Döntőnek azt a körülményt tartották, hogy 2020-ban ez az időpont 15 óra volt, azonban ekkor a harangozás elmaradt. Közömbösnek ítélték, hogy azt az alperes utóbb pótolta-e. Véleményük szerint téves az az állítás, hogy az emlékharangozás (település neve)on kiveszőben van, a harangozások száma csak a megrendelők anyagi lehetőségeinek korlátozottsága miatt csökkent.

[32] Hangsúlyozták, az elsőfokú bíróság a perben minden releváns tény, körülményt értékelt és helytállóan hagyta figyelmen kívül, hogy az emlékharangozásra nem egyházi szertartás keretében került sor, illetve, hogy a felperesek nem tagjai az egyházközségnek. Azáltal ugyanis, hogy a harangozást megrendelték, díját megfizették, az alperes pedig annak elvégzését elvállalta, közöttük kötelmi jogi jogviszony jött létre, amelyet az alperes megszegett.

[33] Okfejtésük szerint a hivatkozott jogesetek bár eltérő tényállás mellett születtek, mégis alkalmazhatóak a perbeli esetben. Végül megjegyezték, hogy az elsőfokú bíróság nem az

egyházi jogszabályokra alapította ítéletét, azokra az csupán alperes jogképességének igazolása, illetve a lelkeszi feladatok pontosabb ismertetése érdekében hivatkozott.

Az ítéltábla döntésének indokai

[34] A fellebbezés alapos.

[35] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2), (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Az alperes fellebbezésében – annak tartalma szerint – kérte, hogy a másodfokú bíróság minősítse okszerűtlennek a bizonyítás eredményét, ennek alapján módosítsa a tényállást, egyben kérte mellőzni a jogvita elbírálása szempontjából irreleváns tényállási elemeket. A Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértésére azzal összefüggésben hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából jelentős körülményeket figyelmen kívül hagyott, döntése nem felel meg a kialakult ítélkezési gyakorlatnak, emellett sérti a Ptk. 2:50-2:52 §-aiban foglalt rendelkezéseket.

[36] Helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy a Pp. 263. § (1) bekezdése szerint a bíróság által lefolytatott bizonyításnak a perben jelentős tényekre, a felek közötti jogvita eldöntése szempontjából lényeges körülményekre kell kiterjednie, mindazok, amelyek e szempontból közömbösek, figyelmen kívül maradnak. Az ítéltábla ezért ítéletének a tényállásából már mellőzte a jogvita elbírálása kapcsán lényegtelen tényeket, köztük a (település neve) hagyományokra vonatkozó utalásokat. Megjegyzi, az e körülményekhez kapcsolódó bizonyítás is szükségtelen volt. Mégis rámutat arra, hogy önmagában a tanúvallomás nem alkalmas annak bizonyítására, mi tekinthető több száz éves hagyománynak egy település történetében, ahhoz dokumentált, hitelt érdemlő kutatási eredmények, tudományos megállapítások szükségesek, amelyek a perben nem álltak rendelkezésre.

[37] A jogvita elbírálására a Ptk. rendelkezései irányadóak, amely a személyiségi jogok általános védelmét fogalmazza meg [Ptk. 2:42. § (1) bekezdés]. A Ptk. 2:42. § (2) bekezdése generalklauzulaként rögzíti, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, míg a 2:50. §-a a kegyeleti jogot külön is nevesíti. A kegyeleti jog védelem alá helyezésének indoka, hogy bár a halállal a személyiség véget ér, társadalmi hatása mégsem szűnik meg azonnal, a társadalom tagjainak tudatvilágában hatása tovább él. Ki kell emelni azt is, hogy jogellenességet kizáró ok fennállásának hiányában minden személyiségi érdeksérelmet okozó magatartás jogellenes, amelyhez a Ptk. különböző jogkövetkezmények alkalmazását fűzi. A felróhatóságtól független szankciókat a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjai sorolják fel, míg a mögöttes felelősségi alakzattól függően objektív, vagy szubjektív jogkövetkezmény a sérelemdíj fizetése.

[38] A felperesek a személyiségi jogot jogsértő magatartást abban látták megvalósulni, hogy az alperes az édesanyjuk halála évfordulójára megrendelt harangozási kötelezettségének nem tett eleget. A felek között a Ptk. 6:238. §-a szerinti vállalkozási szerződés jött létre: a felperesek 2020. június 9-én 15.00 órára emlékharangozást rendeltek, az alperes a teljesítést vállalta, a megrendelők pedig a vállalkozói díjat megfizették. Az alperes azzal, hogy a szolgáltatást annak esedékességekor nem teljesítette, szerződésszegést követett [Ptk. 6:153. §]. A felperesek a kötelezett késedelmének a Ptk. 6:154. §-ában írt jogkövetkezményei közül választottak: követelték a teljesítést. Az alperes lelkésze ennek eleget tett és a harangozást

mintegy félórás késéssel pótolta, aminek tényét bizonyította. Miután a felperesek úgy vélték, hogy a késedelemmel sérült a kegyeleti joguk, a perben azt kellett vizsgálni, a késedelem gátolta-e, illetőleg mennyiben gátolta őket az édesanyjukra való emlékezésben, vagyis a szerződésszegés elérte-e azt a szintet, amely már a személyiségi jog sérelmét is okozza.

[39] A kegyeleti jog, mint a túlélő hozzátartozókat megillető személyiségi jog akkor sérül, ha vagy a halott emlékét, ezzel a túlélők iránta érzett tiszteletét, szeretetét sértő, vagy a kegyelet kifejezését gátló magatartás valósul meg. A kegyeleti jog megsértését nem csupán a halott emlékének megsértése jelentheti, hanem az olyan magatartás, vagy mulasztás is, amely gátolja a jogosultat az elhunyt iránti kegyelete kifejezésében, akadályozza, vagy korlátozza kegyeleti érzésének kinyilvánításában (Kúria Pfv.IV.21.644/2015/8., PJD2017. 1.). Arra a kérdésre kellett tehát választ keresni, hogy az alperes időleges mulasztása (késedelve) sértette-e a felperesek kegyeleti érzéseinek kinyilvánítását, gátolta-e őket elhunyt édesanyjuk iránt érzett tiszteletük, szeretetük kifejezésében. A kegyeleti jog gyakorlásához fűződő személyiségi jog ugyanis kiterjed arra is, hogy az általánosan elfogadott társadalmi szokásrend keretein belül az elhunyt hozzátartozója a gyászt az általa kívánt formában kifejezhesse, róla méltó módon megemlékezhessen. Nyilvánvalóan nem adható taxatív felsorolás arról, hogy a megemlékezés milyen módon gyakorolható, annak az egyéni szokásokhoz mérten számos megnyilvánulási formája lehet. A felpereseket megillette az a jog, hogy maguk válasszák meg megemlékezésük módját, akár egyházi, akár azon kívüli szertartás keretében kívánták azt gyakorolni. A személyiségi jogsértés megállapíthatósága ettől független, ahogy annak sincs jelentősége, hogy a felperesek az egyházközség tagjai, vagy sem. Ugyanígy figyelmen kívül marad a személyiségi jogsértés megvalósulása kapcsán a sértett fél egyéni érzékenysége, a település lakóinak megemlékezési szokásai és a késedelem harmadik személyekre gyakorolt érzelmi hatása.

[40] Kétségtelen, hogy a felperesek a megrendelt időpontban nem tudták minden tekintetben az általuk kívánt módon kegyeletüket leróni elhalt édesanyjuk előtt, mert a tervezett szertartás egyik eleme, a harangozás késett. Személyiségi joguk gyakorlása így bár megvalósult, időlegesen mégis némi csorbát szenvedett, ami érzékenyen érintette őket. Mivel azonban az alperes kérésükre viszonylag rövid idő elteltével pótolta a mulasztását, amelyet nem egy megismételhetetlen, szükségképpen bizonyos időpontban tartandó szertartás kapcsán követett el, azt lehet megállapítani, hogy végső soron nem akadályozta a felpereseket elhunyt édesanyjuk felé tiszteletük kinyilvánításában, következésképpen késedelve nem járt kegyeleti jogsértéssel.

[41] Itt kell kitérni a pótoló harangozás időtartamára. Az ítéltábla egyetért azzal a fellebbezési hivatkozással, hogy a hangfelvételből nem következik a harangozás méltatlanul rövid volta, hiszen a felvételen annak kezdete nem hallható. Lényeges továbbá az is, hogy a felek a létrejött vállalkozási szerződésben nem kötötték ki a harangozás időtartamát, így ha az némiképp rövidebb volt a felperesek személyes elvárásánál, az sem a szerződés teljesítését, sem a személyiségi jogsértést nem befolyásolta.

[42] Miután az ítéltábla álláspontja szerint az alperes mintegy félórás késedelve nem valósított meg kegyeleti jogsértést, az igényelt jogkövetkezmények alkalmazásának sem volt helye.

[43] Végül megjegyzi az ítéltábla:

A perben nem volt vitatott az alperesi egyházközség jogi személyisége, a lelkesz tevékenységéért fennálló felelőssége és az sem, hogy a lelkeszi feladatokat a felperesek által sérelmezett magatartást tanúsító lelkesz látta el, erre figyelemmel szükségtelen volt az egyházi rendelkezéseket idézni, amelyek a polgári perben nem alkalmazhatók.

[44] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[45] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az I-III. rendű felperesek kötelesek az első- és másodfokú eljárás során felmerült költségei egyetemleges viselésére. Az alperes költségfelszámítást csatolt, ezért az ítéltábla annak megfelelően rendelkezett az alperesnek járó első- és másodfokú perköltségről [Pp. 82. § (3) bekezdés].

[46] A pervesztes felperesek kötelesek megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján a tárgyi illetékeljegyzési jogos perben meg nem fizetett, személyenként 36.000 (harminchatezer) forint elsőfokú és 48.000 forint fellebbezési eljárási illetéket, melynek mértékét az ítéltábla az Itv. 39. § (3) bekezdés b) és c) pontja alapján határozta meg, figyelemmel arra, hogy a követelt összegek az itt szabályozott mértéket nem érték el (EBH1999. 94.).

[47] Az ítéltábla tájékoztatja a felpereseket, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú számlájára kell megfizetniük, annak során közleményként fel kell tüntetni adóazonosító számukat, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot.

[48] Figyelmezteti a felpereseket, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizetik meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetniük.

[49] A polgári és közigazgatási eljárás során meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 2023. január 1. napjától hatályos 3. § (2) bekezdése értelmében az előzetesen meg nem fizetett eljárási illetéket már nem az adóhatóság erre irányuló külön felhívására kell megfizetni, hanem az illeték viseléséről döntő jogerős határozat rendelkezése alapján.

[50] Az ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el [Pp. 376. § (1) bekezdés].

Szeged, 2023. április 3.

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró